

i właścicieli nieruchomości i inwestorów. Nadto, podkreślić należy normatywny charakter postanowień zawartych w planie, który, stosownie do treści art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jest aktem prawa miejscowego, a zatem zawiera przepisy o charakterze powszechnie obowiązującym (choć w wymiarze lokalnym). Z kolei, przepis art. 28 ust. 1 ww. ustawy stanowi, że naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

W § 2 ust. 5 uchwały Nr VI/43/11 Rada Gminy Postomino postanowiła o dopuszczeniu umieszczania znaków informacyjnych i reklam w drogach za zgodą zarządzających, naruszając tym samym - w ocenie organu nadzoru - przepisy ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 ze zm.), a także art. 15 ust. 3 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W przedmiotowej sprawie wskazać należy, że ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przyznaje kompetencję radzie gminy do określenia sposobu usytuowania obiektów budowlanych w stosunku do dróg i innych terenów publicznie dostępnych (art. 15 ust. 3 pkt 8), z czym wiąże się również wymóg uzgodnienia projektu planu z zarządcą drogi w przypadku, gdy *sposób zagospodarowania gruntów przyległych do pasa drogowego lub zmiana tego sposobu mogą mieć wpływ na ruch drogowy lub samą drogę* (art. 17 pkt 6 lit. b cyt. ustawy). Jednakże rada, na tej podstawie nie jest upoważniona do rozstrzygania o tym, co i przy spełnieniu jakich warunków może zostać umieszczone w granicach drogi. Powyższa ustawa nie zawiera definicji drogi, w związku z czym należy odwołać się do definicji zawartej w art. 4 pkt 2 ustawy o drogach publicznych, zgodnie z którym drogą jest *budowla wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiąca całość techniczno-użytkową, przeznaczona do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowana w pasie drogowym*. Z kolei, ustawodawca w art. 39 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy wprowadził generalny zakaz *lokalizacji obiektów budowlanych, umieszczania urządzeń, przedmiotów i materiałów niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego*, a odstępstwa od tej reguły są możliwe jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach i wyłącznie za zezwoleniem właściwego zarządcy drogi wydawanym w drodze decyzji administracyjnej. A zatem, rada gminy nie jest organem kompetentnym do regulowania tej kwestii w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, decyzja bowiem w tym zakresie należy do właściwości zarządcy drogi.

Reasumując uznać należy, że Rada Gminy Postomino wprowadzając zapis o wskazanej powyżej treści w uchwale Nr VI/43/11 z dnia 24 lutego 2011 r. w *sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Zielone Wzgórze” w obrębie Dzierżęcina* naruszyła przepisy powszechnie obowiązującego prawa w stopniu istotnym, zatem stwierdzenie jej nieważności w zakresie wskazanym na wstępie jest w pełni uzasadnione i konieczne.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie. Skargę wnosi się do Sądu za pośrednictwem Wojewody Zachodniopomorskiego w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

w.z. WOJEWODY ZACHODNIOPOMORSKIEGO

Ryszard Mićko
WICEWOJEWODA

1117

**ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK.4.4131/56/2011[AB]
WOJEWODY ZACHODNIOPOMORSKIEGO**

z dnia 4 kwietnia 2011 r.

stwierdzające nieważność § 2 ust. 4 pkt 3 oraz § 2 ust. 5 uchwały Nr VI/41/11 Rady Gminy Postomino z dnia 24 lutego 2011 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu elektrowni wiatrowych w gminie Postomino - zespół parków wiatrowych nr 3 Marszewo - Południe.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591; zm.: z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806; z 2003 r. Nr 80, poz. 717 i Nr 162, poz. 1568; z 2004 r.

Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203 i Nr 167, poz. 1759; z 2005 r. Nr 172, poz. 1441, Nr 175, poz. 1457; z 2006 r. Nr 17, poz. 128, Nr 175, poz. 1457, Nr 181, poz. 1337; z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974, Nr 173, poz. 1218; z 2008 r. Nr 180, poz. 1111, Nr 223, poz. 1458; z 2009 r. Nr 52, poz. 420, Nr 157, poz. 1241 z 2010 r. Nr 28, poz. 142, Nr 28, poz. 146, Nr 106, poz. 675, Nr 40, poz. 230) stwierdzam nieważność:

- § 2 ust. 4 pkt 3 oraz

- § 2 ust. 5

uchwały Nr VI/41/11 Rady Gminy Postomino z dnia 24 lutego 2011 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu elektrowni wiatrowych w gminie Postomino - zespół parków wiatrowych nr 3 Marszewo - Południe.

Uzasadnienie

W dniu 24 lutego 2011 r. Rada Gminy Postomino podjęła uchwałę Nr VI/41/11 w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu elektrowni wiatrowych w gminie Postomino - zespół parków wiatrowych nr 3 Marszewo - Południe.

Jako materialnoprawną podstawę podjęcia ww. uchwały Rada wskazała m.in. przepis art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.), zgodnie z którym *plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu jego zgodności z ustaleniami studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały.*

W oparciu o przywołany przepis Rada Gminy Postomino niewątpliwie posiadała kompetencję do podjęcia przedmiotowej uchwały, jednakże w toku badania jej legalności organ nadzoru stwierdził, że postanowienia § 2 ust. 4 pkt 3 oraz § 2 ust. 5 w sposób istotny naruszają przepisy powszechnie obowiązującego prawa.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, należy do zadań własnych gminy. Powyższa regulacja stanowi więc wyraz samodzielności władztwa planistycznego gminy, a zatem przesądza o tym, że to rada gminy jest organem ustawowo odpowiedzialnym za uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Rada gminy w zakresie posiadanej samodzielności planistycznej zobowiązana jest jednak przestrzegać ustalonych w powyższej ustawie zasad planowania oraz określonej ustawą procedury planistycznej. Ustalenia planu miejscowego, mimo, że odnoszą się do abstrakcyjnego adresata, regulują status prawny konkretnych nieruchomości położonych na obszarze planu. Skutki prawne uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są znaczące zarówno dla gminy, jak i właścicieli nieruchomości i inwestorów. Nadto, podkreślić należy normatywny charakter postanowień zawartych w planie, który, stosownie do treści art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jest aktem prawa miejscowego, a zatem zawiera przepisy o charakterze powszechnie obowiązującym (choć w wymiarze lokalnym). Z kolei, przepis art. 28 ust. 1 ww. ustawy stanowi, że naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

W § 2 ust. 4 pkt 3 uchwały Nr VI/41/11 Rada Gminy Postomino postanowiła, że w *granicach stref ochrony konserwatorskiej obowiązuje opiniowanie wszelkich zamierzeń inwestycyjnych przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w zakresie przewidzianym przepisami ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami /Dz. U. z 2003 r. Nr 162, poz. 1568 z późn. zm./*, naruszając tym samym - w ocenie organu nadzoru - art. 19 ust. 3 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, na podstawie którego rada gminy ustalając w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego strefy ochrony konserwatorskiej zobowiązana jest określić w nim wynikające stąd ograniczenia, zakazy i nakazy mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków. Zarówno granice wspomnianych stref ochronnych, jak i obowiązujące na ich terenie ograniczenia nie mogą być przy tym kształtowane przez organ planistyczny w sposób dowolny, a jedynie przy uwzględnieniu obowiązujących przepisów prawa oraz zasady proporcjonalności. Niemniej, to wyłącznie rada gminy jest organem kompetentnym w zakresie ustalenia granic strefy ochrony konserwatorskiej, a także zakazów i nakazów określonego postępowania na jej obszarze. Nadto, zauważyć należy, iż obowiązki Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków unormowane są ww. ustawą i rada gminy nie jest upoważniona do nakładania nań obowiązków dodatkowych w uchwalanym przez siebie miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Podkreślenia także wymaga, iż rada, jako organ ustawowo powołany do uchwalenia miejscowego planu, nie jest uprawniona do przekazywania kompetencji w zakresie jego uszczegółowienia innym podmiotom. Byłoby to bowiem dla tych podmiotów swoiste upoważnienie do wydawania różnego rodzaju aktów prawnych (decyzji, postanowień, itp.), zawierających faktyczne uszczegółowienie, a przez to skonkretyzowanie i rozwinięcie planu w przekazanym zakresie. Ustalone w tych przypadkach warunki zawarte w opinii Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, a dotyczące wszelkich działań w obszarze strefy ochrony konserwatorskiej, decydować będą o ostatecznej treści planu, stanowiąc w efekcie o zrealizowaniu kompetencji zastrzeżonej przepisami prawa dla rady gminy. Podobny pogląd wyraził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 23 marca 2007 r., sygn. akt II SA/Kr 1148/06, stwierdzając, iż *wykluczone jest zawieranie w przepisach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego norm otwartych, pozwalających jakimkolwiek podmiotom na indywidualne uzgadnianie odstępstw od planu bowiem powoduje to, że zamieszczone w planie normy prawa materialnego stają się niedookreślone.*

W ocenie organu nadzoru, konieczne jest również stwierdzenie nieważności § 2 ust. 5 uchwały Nr VI/41/11 Rady Gminy Postomino, dopuszczającego *umieszczanie znaków informacyjnych i reklam w drogach stanowiących przestrzeń publiczną w uzgodnieniu z zarządzającym.*

Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przyznaje bowiem kompetencję radzie gminy do określenia sposobu usytuowania obiektów budowlanych w stosunku do dróg i innych terenów publicznie dostępnych (art. 15 ust. 3 pkt 8), nie zaś do rozstrzygania o tym, co i przy spełnieniu jakich warunków może zostać umieszczone w granicach drogi bądź pasa drogowego. Powyższa ustawa nie zawiera definicji drogi, w związku z czym należy odwołać się do definicji zawartej w art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 ze zm.), zgodnie z którym drogą jest *budowla wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiąca całość techniczno-użytkową, przeznaczona do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowana w pasie drogowym.* Z kolei, ustawodawca w art. 39 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy wprowadził generalny zakaz *lokalizacji obiektów budowlanych, umieszczania urządzeń, przedmiotów i materiałów niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, a odstępstwa od tej reguły są możliwe jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach i wyłącznie za zezwoleniem właściwego zarządcy drogi* wydawanym w drodze decyzji administracyjnej. A zatem, rada gminy nie jest organem kompetentnym do regulowania tej kwestii w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, decyzja bowiem w tym zakresie należy do właściwości zarządcy drogi.

Reasumując uznać należy, że Rada Gminy Postomino wprowadzając zapisy o wskazanej powyżej treści w uchwale Nr VI/41/11 z dnia 24 lutego 2011 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu elektrowni wiatrowych w gminie Postomino - zespół parków wiatrowych nr 3 Marszewo - Południe naruszyła przepisy powszechnie obowiązującego prawa w stopniu istotnym, zatem stwierdzenie jej nieważności w zakresie wskazanym na wstępie jest w pełni uzasadnione i konieczne.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie. Skargę wnosi się do Sądu za pośrednictwem Wojewody Zachodniopomorskiego w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

w.z. WOJEWODY ZACHODNIOPOMORSKIEGO

Ryszard Mićko
WICEWOJEWODA

1118

**ROZSTRZYgniĘCIE NADZORCZE NR NK.4.4131/57/2011[AB]
WOJEWODY ZACHODNIOPOMORSKIEGO**

z dnia 4 kwietnia 2011 r.

**stwierdzające nieważność § 2 ust. 5 uchwały Nr VI/42/11 Rady Gminy Postomino
z dnia 24 lutego 2011 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania
przestrzennego „Nacmierskie Wzgórza” w obrębie Jezierzany.**

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591; zm.: z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984,